

LSF

ALBERT ARRIBAS

PERSONES DRAMÀTIQUES

Mª JESÚS. *23 anys.*

JOSEP Ma. *23 anys.*

OMAR. *35 anys.*

POL. *32 anys.*

FIGURINS

VENEDORA de pessebres. *Actor de Pol.*

PASTORETS de barretina. *Actors de Mª Jesús, Omar i Pol.*

CONDONS de la tele. *Actors de Josep Ma. i Omar.*

PALETES de la finestra. *Actors d'Omar i Pol.*

Els signes —— i — indiquen silencis més o menys llargs.

El signe / indica el moment precís en què comença la rèplica següent.

Els textos paral·lels avancen en paral·lel.

2010

LA DONA INVISIBLE*(L'OMAR transvestit de dona)*

OMAR. Todo comenzó poquito a poquito.
Menos mal porque yo de sustos no soy.
Entré en la habitación y
mira que soy tan fina
que dije no sé qué
con esa vocecita que tengo
y no se me dio cuenta ni dios. Dije
«¿Podéis apagar la tele?» (pero a ver, cómo se pide –por favor)
y como si lloviera.
Llavors lo repetí un poquitín más fuerte.
«¿Podéis apagar la tele?»
Nena, tuve que ir yo misma a apagar el dichoso cacharro,
mira qué te digo,
te lo cuenta otra y no te lo crees.
¿Verdad?
Entonces lo empecé a entender.
Mi marido y yo estuvimos en una fiesta durante tres horas.
Yo estaba lista para irme (haría dos horas y media)
y me acerqué a él.

Hablaba con un compañero de trabajo
(*cuca*, ya lo sé, que eso de «compañero» lo dicen todos,
no *fa falta* que me pongas esta cara,
que si pa' *escarmentá*, *servidora*).
Vuelvo a la fiesta, ¿vale?
Pues me acerqué para irnos y él sigue con su dale que te pego,
con su eso ese,
total, que ni me mira ni me responde.
Cielo, fue ahí cuando me di cuenta.
NO PUEDE VERME.
SOY INVISIBLE.
Cielos, soy invisible.
Llavors ya sí que lo empecé a notar como que un poquito más.
Llevé mi hijo al colegio y la *senyu* le preguntó
«¿Jaimito pero con quién has venido?»
y mi hijo que le responde «Con nadie».
Pues vaya, el chaval, sólo tiene cinco años pero
«con nadie».

Una noche estábamos entre chicas
celebrando el regreso de la Maripili,
que se nos había largado
a Londres la muy maripili y había hecho ese viaje increíble,
uh, y nos hablaba de unos hoteles
MARAVILLOSOS
en los que había dormido, una cosa, corazón, total, una maravilla.
Aunque entre nosotras
que si sólo fuera dormir tan maravillosos no le habrían parecido,
veritat? Bueno,
yo estaba allí sentada observando las otras dos mujeres de la mesa.
Me había maquillado en el coche de camino, claro,
por encima,
discreta, mona pero discreta.
Llevaba puesto un vestido viejo porque era el único limpio que tenía,
con el pelo recogido en una coleta.
Vaya, que un poco patética sí que me sentía
(pues más o menos como ésa con el plumero que nos trae,
sí, sí, tú ríete,
o como la otra con el florero).
Pues eso,
luego la Maripili se me acercó y me dice
«Te he traído una cosita».
Para mí.
Ay gracias.
Qué ilusión.

No calia.

Era un libro de las grandes catedrales de Europa.

A mí dime ignorante pero yo no lo entendí.

Llavors leí la dedicatoria, claro.

Había escrito

«Con admiración

por la grandeza de lo que estás construyendo cuando nadie lo ve».

Hala.

Aviam,

que no podemos decir los nombres de las personas que han edificado las grandes catedrales, ¿verdad?

Pues buscando por el libro quiénes habían levantado esas cucadas tan enormes,

una intenta encontrar los nombres, ¿no?, y pone

«Anónimo».

«Anónimo».

«Anónimo».

Esos tíos

completaron sus obras sin saber que alguien reconocería su trabajo

(y menos que irían a parar a un libro,

fíjate tú,

y aún menos en technicolor, porque era un libro inglés,

que la Maripili es de las que se las gasta, eh).

Hay una anécdota sobre uno de los constructores

que estaba tallando un pajarito en el interior de una viga

(un pajarito de los que vuelan, reina, no de los otros,

que mucha mente sucia corre por aquí).

Bueno, eso. La viga con el pajarito

iba a ser cubierta por un techo y alguien se le acercó y le preguntó

«¿Por qué gastas tanto tiempo

en realizar una cosa que nadie nunca verá?»

Está registrado (en los anales

de la historia, cariño) que el constructor respondió con gravedad

«Porque Dios lo ve».

Ellos confiaron en que Dios lo vería todo.

Entregaron toda su vida a un trabajo,

a un magnífico trabajo

que jamás verían completado.

Trabajaron día tras día,

y piensa, *cuca*, que algunas de esas catedrales

tardaron más de cien años en levantarse.

Total, ríete tú de la vida laboral de un hombre

por muy maromo que sea
(además, mi niña, aquí no entran el paro ni la prejubilación,
que los tiempos cambian que es demasiado).
Día tras día
hicieron sacrificios personales sin crédito a cambio,
realizando un trabajo que nunca verían completado
por una obra donde su nombre nunca figurará en los ANALES
de la historia
(lo repito porque me gusta tanto esto de
los ANALES. ANALES, ay, me apasiona, me apasiona, ANALES,
¿por qué será, *veritat?*, no sé, me recuerda a
ANALogía).
Un escritor se adelantó a decir
«Ninguna gran catedral jamás volverá a ser alzada».
Lo sé, suena un poco forzado pero el tío era escritor y yo lo repito tal
cual.
«Ninguna gran catedral jamás volverá a ser alzada
porque muy poca gente está dispuesta a
sacrificar su vida de esta forma».
Cerré el libro y fue como si oyera
a Dios nuestro señor padre nuestro que estás en los cielos y en la
Sagrada Familia
decirme
«Yo te veo».
Qué mono, ¿verdad?
«Para mí no eres invisible.
Ningún sacrificio es tan pequeño como para que yo no lo note.
Yo veo cada plato de lentejas que preparas
cada torta que cocinas
(y cada torta que te das)
y te sonrío en todo momento».
(Aquí, reina, siempre me pongo un poco tonta.)
«Yo veo cada lágrima de decepción
cuando las cosas no salen como quieres que salgan.
Pero recuerda:
Estás construyendo una gran
catedral que no será completada durante tu vida
y lamentablemente no vivirás para verla allí.
Aunque si la construyes bien
yo sí que la veré».
Qué bonito,
¿no?
Algunas veces mi invisibilidad fue un motivo de aflicción para mí.

Pero no es una enfermedad de esas tan feúchas que se llevan la vida
(y todas sabemos a cualas me refiero),
es la cura para la enfermedad de mi egocentrismo,
es el antídoto para mi propio orgullo.
Está bien que no vean.
Está bien que no sepan.
No quiero que mi hijo les diga a sus amiguitos del cole que se trae a casa
«No os podréis creer lo que hace mi mamá.
Se levanta a las cuatro de la mañana
y nos prepara tortas
y nos cocina pollo
y nos pone la mesa
y sus lentejas están que te cagas»
(esto no lo digo yo, lo dice mi hijo que, vida mía, ya te he comentado
que para sus cinco años está bastante crecidito).
Más allá de si hago o no esas cosas, no quiero que lo diga.
Lo que quiero es que quiera volver a casa
y en segundo lugar quiero que les diga a sus amiguitos
«Os va a encantar estar allí,
trancos, os va a molar mogollón».

Está bien que no vean.
No trabajamos para ellos,
trabajamos para Él.
Nos sacrificamos para Él.
Ellos no lo verán nunca
a pesar de que hagamos lo correcto
a pesar
de que lo hagamos bien.

Recemos
para que nuestras obras se erijan como un monumento
a Dios.

¡Adiós!

— — —

- POL. Sincerament, no entenc per què en castellà i no en català. No fa gràcia, el català? No es poden fer bromes, en català?
- Mª JESÚS. Ha fet alguna broma en català.
- POL. Ara parlen català, els travestis?
- Mª JESÚS. Anem a dormir, que estic cansada.
- POL. No vols que resem junts un moment, abans?
- Mª JESÚS. Si tu ho vols.
- POL. Hm.
Tu vols?
- Mª JESÚS. Però m'ha vingut avui.
- POL. Se t'ha avançat?
- Mª JESÚS. —
- POL. No t'ajuden, saps? Jo no sóc metge, però una idea de la vida sí que la tinc, i t'asseguro que és una qüestió de voluntat, en el fons, no de pastilles, ni de xarops, ni del que siguin, / no ho sé.
- Mª JESÚS. Antidepressius.
- POL. No, no, no, no, Maria Jesús, vine aquí, vine aquí, vine aquí.

No, està bé. Està bé, que surtis per distreure't, està bé que vagis amb les dones de la comunitat, però si no t'ho prens seriosament d'una vegada, demà o demà passat o la setmana vinent o quan sigui, estarem com sempre, tornaràs a estar com sempre, Maria Jesús, simplement és una qüestió de voluntat, estic convençut / que només que

Mª JESÚS. També està bé riure de tant en tant.

POL. Sí.

Mª JESÚS. Està bé riure, encara que sigui en castellà, no?

Així ho entén tothom, a més a més, no ho sé, la gent riu més, fora de Catalunya, tinc la impressió.

POL. Només que tampoc no calia portar un homosexual per riure una / estona.

Mª JESÚS. Tu què saps, si era /

POL. Ho has dit tu, jo no l'he vist.

Mª JESÚS. Que anava disfressat, només.

POL. Vols que resem junts, tot i que no...?

Mª JESÚS. Si rigués més, podria deixar les pastilles. M'ho ha insinuat el metge, m'ha recomanat que rigui més i que no m'hi capfiqui. Sóc una dona fèrtil, potser és culpa dels nervis i prou.

Et juro que reso cada nit.

POL. No juris.

Mª JESÚS. —

POL. —

Mª JESÚS. A mi també m'agradaria que Déu ens beneís amb una família de debò, saps? Ho sento, oblida-ho, no és la paraula, «m'agradaria». Va, anem a dormir, que estic cansada.

POL. És fe, l'únic que ens falta.

Mª JESÚS. Ni que fos només amb un. Un fill únic, tant és. Però mira, les coses van d'una altra manera, què hi farem, alguna raó hi haurà.

De fet, segur que va fer més cas a Abraham que a / Sara.

POL. Qui t'ho ha dit, això?

Mª JESÚS. Tinc la impressió que estic fent malament alguna cosa.

POL. Déu ens escoltarà. En el fons tot és fe. Fe, esperança i voluntat.

Vine, vine aquí.

I paciència, hm?

- Mª JESÚS. El metge m'ha recomanat que rigui més.
De fet, que rigui més i que resi menys. Ja el coneixes, ha sigut amb bona fe. Pensa que per poder creure, abans s'ha de riure.
- POL. Els que no creuen sempre tenen idees molt clares de com hauria de ser creure.
- Mª JESÚS. Potser també hi hauries d'anar tu, al / metge.
- POL. Potser sí.
- Mª JESÚS. —
- POL. I el pessebre, com el porteu?
- Mª JESÚS. Si queda més d'un mes, encara.
- POL. Quina emoció, no?
- Mª JESÚS. Hm. Ho hem d'acabar de veure.
- POL. No tots els veïns poden dir que faran el pessebre de la Sagrada Família.
- Mª JESÚS. Cada cop hi ha més pisos buits a la finca. És impossible aconseguir llogar-los, devem ser els últims que es van hipotecar amb la Façana de la Glòria.
- POL. No t'agrada llevar-te al matí i poder veure per la / finestra...?
- Mª JESÚS. M'apassiona. M'apassiona sortir de casa i sentir dia sí dia també que si l'edifici no se'ns ensorra abans per l'AVE, tard o d'hora arribarà un moment en què s'hauran de posar els jardins d'accés al temple *in place of this condominium, expropriating the families who live in here*, tirant a terra casa meva, senyors turistes, casa meva. La meva vida, senyors turistes, la meva hipoteca.
- POL. Probablement vivim en un dels llocs més sants de tota Catalunya.
- Mª JESÚS. Tampoc és que hi hagués massa gent apuntada, per fer el pessebre.
- POL. —
- Mª JESÚS. —
- POL. Ni tampoc no agafen a tots els veïns.
- Mª JESÚS. —
- POL. I com anava vestit, aquell...
- Mª JESÚS. Era un *drag queen*.
- POL. Això.
- Mª JESÚS. Doncs de *drag queen*.
- POL. Quina llàstima, no, que només parlin castellà, els travestis?

Mª JESÚS. Hauria d'anar un moment al lavabo.

POL. Els homosexuals són persones, perquè en el fons són persones com tothom, que estan malaltes, simplement, no ho dic com un insult, malaltes em refereixo a una mutació genètica. Vull dir, hi ha estudis que parlen d'això, fins i tot hi ha un premi Nobel, per exemple, que va fer un estudi molt important sobre aquesta degeneració. No té res a veure amb la promiscuïtat, en un principi, és tot una qüestió genètica, tot i que sí que és veritat que el simple fet de no poder reproduir-se no només comporta certes pràctiques que per una qüestió de naturalesa estan fora de lloc i són antinaturals, senzillament, i això probablement el que fa és precipitar les persones a una promiscuïtat desenfrenada i malaltissa, fins i tot, que és com una bola de neu que cada cop es va fent més gran, i això fa que cada cop doncs que hi hagi més gent promíscua que el que fa és tenir pràctiques homosexuals i això fa que cada cop hi hagi més homosexualitat, naturalment, tot i que en el fons el problema no és tant la promiscuïtat en si, que no deixa de ser un derivat del problema real, que és la pèrdua de valors en què viu la nostra societat, i que de fet és culpa de tots, crec que dir noms és absurd, crec que és més fàcil posar noms que no distribuir la culpa entre tots, perquè en el fons és de tots, la culpa d'haver matat Déu, socialment, evidentment, tant de bo es pogués reduir tot a Nietzsche, no?, vull dir d'haver matat Déu socialment creient que el Comunisme era o és (o el que sigui) una mena de religió sense déu, tot i que sembli un disbarat és així, el Comunisme va aparèixer com una religió sense déu (perquè nega la transcendència, cosa que és gravíssim) i a més sense família, perquè per paradoxal que sembli, la idea de comunitat ataca directament la idea de família, que és una cosa molt més natural, molt més concreta, i no m'agrada dir-ho així, però el Comunisme es va imposar com una "religió" intranscendent de fills desequilibrats, que per descomptat anaven contra tot el que tinguéssim a veure amb els seus pares, perquè havien crescut en un ambient inestable o pel que fos, i això en el fons és culpa de tots, perquè com a societat hem menyspreat el model de família cristiana, el model d'Adam i Eva al cap i a la fi, és aquesta voluntat estúpida d'imposar sistemàticament la novetat sobre el que ha funcionat tota la vida, i això no significa que no hi hagi baralles en el model d'Adam i Eva, esclar que n'hi ha, però són entre els fills, hi ha baralles entre el present i el futur, no entre el present i el passat, que és el que fa el Comunisme barallant pares i fills, i no cal dir que si a sobre permetem que els nostres dirigents polítics s'inventin un "matrimoni" entre gent del mateix sexe, trencant tota relació amb el passat però també amb el futur, la vida s'estanca, les perspectives s'estanguen, les perspectives espirituals, i ja no hi ha motius de pes per viure, com aquell qui diu, perquè la vida ja no continua, una parella homosexual no pot tenir fills, i per tant no poden entendre què és un fill, i com que no ho poden entendre, la vida

es redueix a una qüestió de promiscuïtat, es redueix a una qüestió de sexe, s'ho miren tot des del sexe, fins i tot es miren els nens des del sexe, això és el més trist, i d'aquí que hi hagi tanta pederàstia avui dia, no són els capellans, en si, tot i que esclar que hi ha de tot a la vinya del Senyor, faltaria més, i tampoc no és cap secret que més d'un capellà s'ha fet ordenar no per ocultar però sí per tenir controlada la seva malaltia, perquè en el fons és una malaltia, una degeneració genètica, i per molt que resem cada dia som humans, i si estan malalts estan malalts, però els capellans no deixen de ser una anècdota, el problema real és que tenim "matrimonis", ho diuen així, "matrimonis" on cap dels dos membres de la parella no pot arribar a entendre què és un fill, i a més, ho passen tot pel filtre del sexe, fins i tot els nens, que són el més sagrat en el món i en una família normal, perquè no poden entendre / què és un fill.

Mª JESÚS. A mi m'agradaria poder entendre què és un fill.

POL. S'entén pel fet que la família és sagrada.

En això estem d'acord, em sembla.

Mª JESÚS. Esclar.

POL. —

Mª JESÚS. Tu no hi has d'anar?

POL. Maria Jesús, què passa?

OMAR. Que ets *maricón*, carinyo.

POL. Ens coneixem d'alguna cosa?

OMAR. No em diguis que no t'has fixat mai en mi.

POL. Perdoni, crec que es confon.

OMAR. Guapo, es veu d'una hora lluny.

POL. Estic casat.

OMAR. Hm-hm.

POL. M'estimo la meva dona.

OMAR. Hm-hm.

POL. Sóc cristià.

OMAR. Hm-hm.

POL. I la família és sagrada.

Mª JESÚS. Precisament.

POL. —

Què passa? Què us ha dit el pallasso aquell?

Mª JESÚS. No hi té res a veure.

POL. Ah no?

Mª JESÚS. Déu ens veu sempre.

POL. A què et refereixes?

Mª JESÚS. —

POL. —

Mª JESÚS. Val la pena treballar sense reconeixement, perquè Ell ens veu.

POL. M'has de dir res?

Mª JESÚS. Tenia sentit que anés disfressat, era la dona invisible.

POL. De vegades hi ha coses de la comunitat, sincerament, que no entendré mai, què vols que et digui.

Mª JESÚS. Era bonic, el que explicava. Parlava d'aquella manera, però en el fons tenia fonament. Déu escolta les dones invisibles.

POL. Ah, masclista, a sobre, no em diràs que no té gràcia. Jo no hi era i no sé quin context hi havia i és evident que Déu ens veu a tots, siguem més visibles o menys, però no em diràs que no té gràcia que precisament això t'ho hagi de venir a dir un home disfressat de dona.

— — —

(El JOSEP Ma. desmaquilla l'OMAR)

OMAR. M'estàs fent mal.

JOSEP Ma. *Recemos para que nuestras obras se erijan como un monumento a Dios...*

OMAR. No et diré res, la propera vegada.

Anda que no, el meu nen mimat, que no te la mamo una nit i mira com te'm poses el dia següent.

JOSEP Ma. *A-diós!*

OMAR. Doncs han rigut. I han aplaudit amb una fal·lera... D'aquí a Hamburg. Vigila, em fas mal.

No, el rímel deixa-me'l, que així me'n vaig a dormir amb alguna cosa posada.

Amb una FAL·Lera... Les hauries d'haver vist, amb una FAL·Lera, han aplaudit... M'agrada tant, això de FAL·Lera, m'apassiona, ai no ho sé, em recorda a FALangista...

JOSEP Ma. Al final no em faran el contracte.

OMAR. —

JOSEP Ma. —

OMAR. Que els donin pel cul.

JOSEP Ma. Et faig / mal?

OMAR. Però continuaràs treballant amb ells?

JOSEP Ma. És legal que et demanin una anàlisi de sang just abans de firmar?

OMAR. A mi un cop fins i tot d'orina, que a més vaig tenir uns problemes perquè la / nit anterior...

JOSEP Ma. Si m'he de baixar els pantalons com tu, em sembla que ho deixaré.

OMAR. Oh.
Si us plau.
No.
Com jo.

La Sagrada Família's gonna have eighteen towers, so you just have to imagine that ten are still missing now. In Gaudi's words, they are the exaltation of this CATHEDRAL OF CHRISTIAN SYMBOLOGY, the best claim in favor of TRADITIONAL FAMILY, mother-father-son, no gays please no gays, as something BLESSED BY GOD.

JOSEP Ma. —

OMAR. *Among those eighteen big cocks, twelve are meant to represent the TWELVE APOSTLES of the NEW TESTAMENT, these eight you see now and four more which are still to be built in place of this condominium, in place of this CONDOMINIUM, expropriating the real families who live in here INNAME OF THE CHURCH / of course.*

JOSEP Ma. *The Gardens.*
Of the Roman Catholic / Church.

OMAR. *The other six cocks are gonna represent OUR LORD JESUS CHRIST, as the big big one in the middle of the CONSECRATED BASILICA by OUR POPE BENEDICTUS XVI /*

JOSEP Ma. *Benedict / XVI.*

OMAR. *Our VIRGIN mother MARY, for whom Gaudi felt significant DEVOTION, and the four HOLY EVANGELISTS.*

JOSEP Ma. A tu et contractarien, pel do de llengües.

OMAR. Doncs la teva, déu n'hi do també el do que té.

JOSEP Ma. És que la teva en té tants.

OMAR. *Cariño, no te me pongas así, que se lo he hecho en castellano porque eran kikos.*

JOSEP Ma. Abraça'm.

OMAR. —

JOSEP Ma. —

OMAR. Te la toco, també?

JOSEP Ma. I calla.

OMAR. —

JOSEP Ma. —

OMAR. *Castellano sólo para kikos y Opus. Bueno, con el Opus depende, que el Escrivá era de Balaguer. Pero los kikos... español, siempre español.*

JOSEP Ma. Omar.

OMAR. Servidor, Mestre en Gai Saber per a tot altri qui me vulga escoltar.

JOSEP Ma. Tu has vist mai un Mestre en Gai Saber musulmà?

OMAR. Per què no, si és musulmà no creient com jo?

JOSEP Ma. Perquè Catalunya serà cristiana o no serà.

OMAR. També és de Gaudí, això?

JOSEP Ma. Gairebé.

OMAR. M'agrada tant, el GAI Saber. Si encara suportó Catalunya, és per la seva CULTura GAI Saber.

JOSEP Ma. —

OMAR. No *gay* ni cap altra americanada d'aquestes.

JOSEP Ma. Omar...

OMAR. Pompeu Fabra ho diu prou clar, em sembla.

JOSEP Ma. Sóc seropositiu.

Mª JESÚS —

JOSEP Ma. —

Mª JESÚS La sida?

JOSEP Ma. Hm.

Mª JESÚS Em sap molt greu.

JOSEP Ma. És el que hi ha.

Mª JESÚS Fa molt / que ho saps?

JOSEP Ma. Necessitava dir-ho a algú.

Mª JESÚS Josep Maria, no sé si sabré ser la persona més apropiada.

JOSEP Ma. Fes-me una abraçada, només.

Mª JESÚS —

JOSEP Ma. ———

OMAR. I te la llepo una miconna, també?

JOSEP Ma. Si així calles.

OMAR. Massa mimat, et tinc, aquesta és la veritat.

JOSEP Ma. I què és la veritat?

OMAR. Que després passa el que passa.

JOSEP Ma. Quan vaig decidir començar Història no era per acabar de guia turístic. Ni menys per acabar explicant la Sagrada Família a quatre turistes impacients, que l'únic que esperen és agafar l'ascensor, pujar a un campanar, veure els terrats de l'Eixample, fer tres fotos, i repetir deu o dotze cops *es que era un genio, es que era un genio, es que era un genio*.

OMAR. Tant de bo caigui, francament.

JOSEP Ma. No caurà.

OMAR. Deus ser l'única persona de l'àrea metropolitana que s'atreveix a dir-ho.

JOSEP Ma. No t'importaria que em quedés sense feina.

OMAR. No m'importaria que caigués el símbol de la grandiloqüència cristiana.

JOSEP Ma. Però si tu no ets musulmà.

OMAR. I a tu el que t'agradaria és no ser cristià.
Però alguna conseqüència ha de tenir, repetir cada dia que Gaudí era un sant.

JOSEP Ma. *Un genio*.

OMAR. Un geni amb SANTA paciència.

JOSEP Ma. A mi el que m'agradaria és trobar algun sentit real en alguna cosa.

OMAR. Per què / no anem...?

JOSEP Ma. Tot té alguna conseqüència, però no ho sé si tot té algun sentit.

OMAR. Ui, jo els maricons filòsofs, per follar, *como que no*.

JOSEP Ma. ———

OMAR. —

JOSEP Ma. Els gais.

OMAR. *A ver...*

JOSEP Ma. Què passaria si em quedés sense feina?

OMAR. Em posa tan calent, aquesta pregunta...

JOSEP Ma. Demà se't cau la Sagrada Família i li regales l'Atlàntida a cristians, nacionalistes i turistes.

OMAR. Em posa tan calent, parlar de la Sagrada Família, abans de follar...

JOSEP Ma. Estic una mica marejat.

OMAR. Jo això t'ho curo de seguida.

JOSEP Ma. —

T'estimo.

OMAR. Ui, la filosofia curar-la serà més feixuc, però qualsevol maldecap per mi ja saps que no és cap problema.

JOSEP Ma. —

OMAR. Té gràcia, la paraula «*condominium*», no?

JOSEP Ma. *Condominium?*

OMAR. Quan és comunitari, un edifici, «*CONDOMinium*».

JOSEP Ma. Sí, té gràcia.

— — —

JOSEP Ma. Quan l'home pren consciència que no podrà tenir mai fills, l'amor cobra un sentit. Un sentit diferent, revolucionari. Des del moment en què la sexualitat perd la finalitat pràctica, podem parlar d'amor. És inútil pretendre imposar-hi preceptes morals si no hi ha cap necessitat de justificar-ho. L'homosexualitat justifica l'amor en si mateix. El converteix en símbol de l'ànima humana en la relació amb els altres. Tothom passa a ser susceptible d'amor, i aquest és el significat més profund de la democràcia. Gràcies als gais, gràcies al sexe sense finalitat pràctica, la democràcia deixa de ser un accident social per convertir-se en una conseqüència metafísica.

Mª JESÚS. La meva religió no creu en els *gays*.

JOSEP Ma. Ni la meva religió en *El Camino*.

Mª JESÚS. Com?

JOSEP Ma. És cert que els kikos reseu abans de follar?

Mª JESÚS. —

Veig que no has canviat gaire.

JOSEP Ma. I tu encara estàs amb el... Pol, era?

Mª JESÚS. Ens vam casar fa tres anys.

JOSEP Ma. —

Mª JESÚS. Vivim aquí al davant.

JOSEP Ma. Collons, Txus. No en sabia res.
Felicitats, no?

Mª JESÚS. Sí.

VENEDORA. Belenes a dieciocho euros. Belenes a dieciocho / euros.

Mª JESÚS. Gràcies.

JOSEP Ma. Una mamada sí que saps què és, / oi?

Mª JESÚS. No m'interessa.

JOSEP Ma. És això el que dóna sentit a l'amor.

Mª JESÚS. M'alegro de veure't.

JOSEP Ma. Treballo aquí.

Mª JESÚS. Ets / venedor?

JOSEP Ma. Que estrany que no ens haguem trobat abans, de fet.

VENEDORA. El caçaner que más te guste, te lo dejo por dieciséis, mi vida.

Mª JESÚS. El meu marit és estèril.

JOSEP Ma. —

Mª JESÚS. Ara té més sentit, segons tu, el nostre amor?

JOSEP Ma. —

Mª JESÚS. Quin sentit té que em quedi sense fills perquè el meu marit és estèril?

JOSEP Ma. Perdona.

JOSEP Ma. —

Mª JESÚS. —

Mª JESÚS. Només Déu coneix les raons.

JOSEP Ma. Per què hi ha d'haver una raó?

Mª JESÚS. Fa molt que ho saps, això del virus?

JOSEP Ma. En un principi no s'ha de complicar. Actualment et prens una pastilla al matí i te n'oblides.

Mª JESÚS. D'alguna manera t'ho has buscat tu, no?

JOSEP Ma. Ja no mor ningú, per sort, de sida, avui / en dia.

VENEDORA. El de Lady Di a quince. Lady Di, Ronald Reagan, Cleopatra y Aznar, a quince / euros.

Mª JESÚS. Tot i així els actes conjugals han d'estar oberts a la vida.

JOSEP Ma. Per què?

Mª JESÚS. Quan un se sent feliç, vol la mateixa mena de felicitat pels altres.

JOSEP M^a. No hi ha res igual.

Mª JESÚS. És la naturalesa humana.

JOSEP M^a. No hi ha res igual per ningú.

Mª JESÚS. Déu és igual per tothom.

JOSEP M^a. També és humà sentir-te fràgil i descobrir que d'una manera o altra et pots acabar trencant.

Mª JESÚS. Suposo.
Treballes de venedor?

JOSEP M^a. De guia turístic.

Mª JESÚS. Ah.

JOSEP M^a. Però potser se m'acaba aviat.

Mª JESÚS. És lamentable el que està passant aquí.

JOSEP M^a. També circula el metro, per sota, i no hi va haver tant enrenou.

Mª JESÚS. Com?

VENEDORA. Caganers a dieciocho euros. Cleopatra y Lady Di, a quince.

JOSEP M^a. Estaves parlant de l'AVE?

VENEDORA. Marchando dos Belenes Esteban.

Mª JESÚS. A tu et sembla que l'esperit del Nadal és això?

JOSEP M^a. No ho sé.

Mª JESÚS. Quin horror.

JOSEP M^a. Ara mateix em preocupen altres coses, saps.

Mª JESÚS. —

VENEDORA. Belenes a dieciocho euros.

Mª JESÚS. Jesús va entrar al temple de Déu i es va posar a fer fora tots els que estaven venent i comprant allà dintre, i va tirar per terra les taules dels canvistes
i les cadires dels venedors de coloms.
I els cridava «Està escrit:
La meva casa serà anomenada casa d'oració;
vosaltres en canvi en feu una cova de lladres».

VENEDORA. ¡Pero qué hace la tía loca!

Mª JESÚS. Que no està escrit: La meva casa serà anomenada casa d'oració per a tots els pobles?

Vosaltres en canvi n'heu fet una cova de lladres!

VENEDORA. ¡Pero que no me toques los pesebres!

Mª JESÚS. La meva casa serà casa d'oració;
vosaltres en canvi n'heu fet una cova de lladres!

VENEDORA. ¡Mis Belenes!

JOSEP Ma. Txus.

VENEDORA. ¡óPero la tía está loca o qué?!

JOSEP Ma. Txus, escolta.

Mª JESÚS. Traieu això d'aquí!
No feu de la casa del meu Pare
una casa de comerç!

VENEDORA. ¡Socorro! ¡Aparta, tía loca! ¡Pero que te apartes, te digo! ¡Policía! ¡Pero socorro!

JOSEP Ma. Txus, calma't.

Mª JESÚS. Per favor no em toquis.

JOSEP Ma. No passa res.

Mª JESÚS. Em sap greu.

JOSEP Ma. Ja està.

Mª JESÚS. No vull que et moris.

JOSEP Ma. —

Mª JESÚS. —

JOSEP Ma. En un principi no se m'ha de complicar.

Mª JESÚS. Quina vergonya...

JOSEP Ma. Et prens una pastilla al matí i te n'oblides.

Mª JESÚS. No li expliquis res al / Pol.

JOSEP Ma. Txus.

Mª JESÚS. Sisplau.

JOSEP Ma. Estàs bé?

Mª JESÚS. Quina necessitat tenen de fer passar el túnel de l'AVE pel carrer Mallorca si segur que hi havia altres opcions menys arriscades? No podien enviar-lo per Sant Cugat o per Aragó, que ja hi havia el túnel fet? Com pot ser que hi hagi gent que dormi tranquil·la defensant una infàmia que atempta contra l'obra d'art més brillant del nostre país?

JOSEP Ma. Txus, calma't, sisplau.

Mª JESÚS. Tu t'hauries intentat contagiar, només perquè en principi ja no mor ningú, de sida, avui en dia?

JOSEP Ma. —

Mª JESÚS. Per quina raó havia de ser tan progressista, voler que el túnel passés per sota de la Sagrada Família?

JOSEP Ma. Segons els tècnics no hi ha d'haver / cap...

Mª JESÚS. I què saben, els tècnics?

JOSEP Ma. Almenys són neutres.

Mª JESÚS. Que potser poden llegir el futur, els tècnics?

JOSEP Ma. —

Mª JESÚS. —

JOSEP Ma. En realitat si caigués no canviaria gran cosa, tampoc.

Mª JESÚS. I tu hi has entrat?

JOSEP Ma. És maco, l'interior.

Mª JESÚS. És impressionant.

JOSEP Ma. I?

Mª JESÚS. —

Com que «i»?

JOSEP Ma. No acaba sent tan banal, en realitat, com la paradeta que acabes de tirar a terra?

Mª JESÚS. La bellesa omple de profunditat una cosa que si no la pots entendre no la pots entendre.

JOSEP Ma. No acaben sent tan banals de la mateixa manera, el comerç o la bellesa, en realitat?

Mª JESÚS. El comerç ens allunya de Déu.

JOSEP Ma. I la bellesa ens hi apropa?

Mª JESÚS. Sí.

JOSEP Ma. Jo tampoc no em vull morir.

Mª JESÚS. Tothom ha de morir.

I tothom pot entrar al Regne de Déu, si renunciés al teu orgull.

— — —

- OMAR. Al final, llavors, has sortit, avui?
- JOSEP Ma. Un moment.
- OMAR. Com et / trobes?
- JOSEP Ma. Que no t'agrada, la botifarra?
- OMAR. No puc més.
- JOSEP Ma. ———
Una pel papa... Una per la mama... I una pel / Josep Maria...
- OMAR. T'has begut tu sol gairebé tota l'ampolla.
- JOSEP Ma. Algú se l'ha de beure, si tu no ho fas...
- OMAR. Però cada dia per què te n'hauria de pagar jo una?
- JOSEP Ma. Perquè t'he preparat / un dinar...
- OMAR. Només perquè estàs malalt?
- JOSEP Ma. Te la suco amb una miqueta de salsa, la botifarra, així t'entrarà millor.
Mm? Vols que te la sugui? Obre la boqueta... *Una pel papa...*
- OMAR. No m'agrada la carn de porc.
- JOSEP Ma. La prefereixes farcida, cap problema. La deixem per després.

OMAR. Com et / trobes?

JOSEP Ma. Sempre val més el farciment que el gall.

OMAR. Josep Maria.

JOSEP Ma. —

Bé.

Em trobo / bé.

OMAR. Vull que te'n vagis.

JOSEP Ma. —

No t'entra, abans, un condó de xocolata farcit amb una bona botifarra?

OMAR. Algun dia creixeràs, espero.

JOSEP Ma. El metge pensa que de moment són compatibles la sida amb el sentit de l'humor.

OMAR. Per què no me'n vas dir res?

JOSEP Ma. —

OMAR. Per què no me'n vas / dir res?

JOSEP Ma. Si em renyes, ploraré.

OMAR. —

JOSEP Ma. Hòstia, Omar, ja ho vam parlar fa tres / setmanes.

OMAR. Encara m'hauré de privar del gust de renyar-te?

JOSEP Ma. Si em pegues no em facis sang.

És per tu, que encara estàs net.

OMAR. Tu no saps, què vol dir patir. No saps, en realitat, què significa sentir-te / brut.

JOSEP Ma. Segur que no t'entra, una bona botifarra?

OMAR. Com t'ho he de dir, que no menjaré més porc?

JOSEP Ma. Era el teu plat preferit.

OMAR. —

JOSEP Ma. —

OMAR. Estic fart dels condons.

JOSEP Ma. Ara t'has tornat musulmà?

OMAR. Sempre ha sigut la meva cultura.

JOSEP Ma. El teu dinar preferit. Recordo.

OMAR. Vull que te'n vagis avui.

JOSEP Ma. Podem canviar de sabor, si la xocolata no / t'agrada.

OMAR. Josep Maria, t'estàs morint.

JOSEP Ma. No m'estic morint.

PASTORET. Com que no s'està morint?

PASTORET. Ah no?

PASTORET. I tant que t'estàs morint.

PASTORET. És evident.

PASTORET. Cau pel seu propi / pes.

PASTORET. De sida, t'estàs / morint.

PASTORET. Que no cau pel seu propi pes, que s'està morint?

JOSEP Ma. Fa trenta anys sí que m'hauria mort.

PASTORET. De sida?

PASTORET. Quina / enveja, oi?

PASTORET. De sida?

PASTORET. Quina / sort.

PASTORET. Jo li tinc una enveja...

PASTORETS. És el meu heroi.

JOSEP Ma. Per què jo?

PASTORETS. Ets el Triat!

PASTORET. Qui vol tenir sida?

PASTORET. Jo!

PASTORET. Qui vol tenir sida?

PASTORETS. Jo!

PASTORET. Qui vol tenir sida?

PASTORET. Si no tens la sida és que la tens pansida!

PASTORET. Llarga vida al sida!

PASTORET. Ai sí.

PASTORET. A LA sida!

PASTORET. I llarga, sobretot que sigui llarga...

JOSEP Ma. Tu també, Omar?

PASTORET. Jo? Però què dius? No, no, gràcies, jo així / estic bé!

PASTORET. Sí sí! Ell també, ell també!

PASTORET. Si t'estàs morint d'enveja...

PASTORET. També tu! / També tu!

PASTORET. No ho reconeixerà, però té una enveja...

PASTORET. Hem vingut de terres llunyanes,

PASTORET. africanes,

PASTORET. Vull / esmorzar!

PASTORET. per endurir el Triat i clarificar-lo.

PASTORET. Triat, aquí em tens.

PASTORET. Triat, aquí ens tens.

PASTORETS. Viola'ns.

JOSEP Ma. Sense condó?

PASTORET. Transmet-nos l'enhorabona.

PASTORET. T'hem dut diners.

JOSEP Ma. Diners sempre en fan falta.

PASTORETS. VOLEM TENIR LA SIDA!

PASTORET. Fes-me especial.

PASTORET. Fes-me profund.

PASTORET. Fes-me volar.

PASTORETS. Llargà vida al sida!

PASTORET. Josep Maria, viola'ns.

PASTORET. Viola'ns, xato...

PASTORET. Guapo...

PASTORET. «Maco», no «guapo»

JOSEP Ma. Baixeu-vos els pantalons.

PASTORET. Que / maco...

PASTORETS. *Volem la sida, la sida volem!*
Volem la sida, la sida volem!
Volem la sida, la sida volem!
Volem la sida, volem la sida, la sida volem!

PASTORET. Jo primer!

PASTORET. No, jo primer!

JOSEP Ma. Sóc seropositiu, no un malalt de sida.

PASTORET. És el mateix!
PASTORET. Mira quin cullet que tinc!
PASTORET. El meu! Et fa el pes, el meu?
PASTORET. Toca, toca.
PASTORET. Endavant, ets a casa teva.
PASTORET. M'ha tocat el Triat!

JOSEP Ma. No és el mateix.

PASTORET. Tenen cul de caganer. Digue-ho.

OMAR. Em pots contagiar també.

PASTORET. Sí, però a la cua, com tothom.
PASTORET. Només faltaria.
PASTORET. Quin mal / educat.
PASTORET. Malcriat.
PASTORET. On s'és vist.
PASTORET. El jovent d'avui en dia no tenen / modals.
PASTORET. No tenen / models, ja pots ben dir-ho.
PASTORET. On anirem a parar?

JOSEP Ma. M'han fotut fora de la feina sense motiu però no m'estic morint. No passa res per tenir el VIH. Per favor, vivim al segle XXI.

OMAR. No és contagiosa, la sida, al segle XXI?

PASTORET. Home, per allà l'Àfrica, potser...
PASTORET. Però ara som a Catalunya, no?
PASTORET. Noi, molt ben dit.
PASTORET. «Som», no pas «estem».
PASTORET. A Catalunya tenim els doctors Gatell i Clotet.
PASTORET. Clotet i Gatell.
PASTORET. Sona fatal «ESTEM a Catalunya».
PASTORET. *Catalunya, triomfant,
tornarà a ser rica i plena.*

OMAR. A què ve, tot això?

JOSEP Ma. —
Si em renyes, ploraré.

OMAR. Ets un fals.

PASTORETS. *Endarrere aquesta gent
tan ufana i tan superba.
Bon cop de falç!
Bon cop de falç,
defensors de la terra!*

Per què no me'n vas dir res? |

Bon cop de falç!

JOSEP Ma. Estava espantat. Em sap molt greu. No sabia què fer. Em sentia sol.

PASTORET. Ui, cagada!

PASTORET. De pastoret?

OMAR. La meva família va patir el que ningú patirà mai, i això deixa un rastre que no és comparable amb cap maldecap d'un nen occidental.

JOSEP Ma. —

OMAR. Puc semblar un home dur, quan m'ho proposo, agressiu, tirànic, però en realitat sóc més delicat que una rosa.

Tinc alguna espina, esclar, però també tinc pètals.

Sóc moro. Àrab, de fet, però aquí no té massa importància.

Duc a la pell la marca del sofriment familiar.

Si m'acaricies el cos despullat, palparàs en mi un brollador incessant, d'aigua i molsa, però també de pedra i sorra.

POL. I llavors :) tu també vius a BCN, AliBabá35?

OMAR. Pots dir-me Omar, Ernest32 ;:-)

POL. Quin nom bonic. Omar

OMAR. ...

POL. Jo Pol

OMAR. :-o És un diminutiu?

POL. Mateix que Pau

OMAR. No és un diminutiu del que vols que et figui entre les cames, polL?

POL. Mateix que Pau en francès.

OMAR. M'encanta, el francès, també.

Mª JESÚS. Un francès és una fel·lació.

POL. Quin fàstic, no?

Mª JESÚS. A la tele han explicat que per la majoria d'homes és més fàcil disfrutar així.

POL. Quina cadena miraves?

Mª JESÚS. Sembla que fa un segle els marits no s'atrevien a demanar-ho a la seva dona.

CONDÓ.

El sexo oral se ha convertido sin lugar a dudas en la práctica sexual más frecuente de nuestro tiempo.

La mayoría de los hombres creen que la felación es muy placentera para ellos pero no para sus parejas, aunque la verdad es que, para muchas personas realizarla es asimismo tan

Fins que havien passat sis mesos. Des del casament.

Això els burgesos, es veu.

POL. Sempre parlen de la sexualitat com si fos un passatemps.

Mª JESÚS. I vés a saber en què es basen.

POL. S'ho inventen.

Mª JESÚS. S'ho inventen, oi?

POL. —
/ Hm.

Mª JESÚS. Es veu que els obrers era una altra / cosa.

POL. Eren comunistes, en aquella època.

Mª JESÚS. Per això.

POL. Però gaudir no ho és tot.

Mª JESÚS. Nosaltres què som, burgesos?

POL. Avui tothom és consumista.

Mª JESÚS. Menys els catòlics.

POL. Nosaltres som treballadors. Com tothom.
Avui dia tothom treballa.

Mª JESÚS. Quin sentit té jugar a la ruleta quan sabem que no ens tocarà?

POL. —
L'alegria de sentir que no hem perdut la fe.

Mª JESÚS. Si tinguéssim fills, jo no treballaria, oi?

POL. Per què no canvis de cadena? No m'agrada això.

Mª JESÚS. Fa un temps em vaig trobar un antic company d'escola.

gratificante y algunas pueden incluso llegar a tener un orgasmo así.

El sexo oral ofrece posibilidades de intimidad, confianza y generosidad que la relación sexual coital no tiene.

Para muchas mujeres el cunnilingus es mucho más satisfactorio, porque de este modo la estimulación del clítoris es mucho más directa, y siempre existe lubricación. La lengua, con sus rápidos y húmedos movimientos, es mucho más suave que los dedos, y las suaves succiones que pueden hacerse con los labios son más tiernas que otro tipo de caricias más agresivas.

El sexo oral se ha practicado durante miles de años. Los egipcios eran especialmente aficionados a esta práctica, y las mujeres egipcias se pintaban los labios de una manera especial para indicar que les gustaba hacerlo. Se dice que uno de los trucos de Cleopatra era precisamente su habilidad para la felación.

CONDÓ. *Empieza por acariciar suavemente todo su cuerpo con las manos, la boca y la lengua, hasta llegar a los genitales. Acaricia tanto el pene como los testículos, la región entre éstos y el ano, y el ano mismo. Toma el pene con la mano y procurando que los dientes no entren en contacto con la piel, embadúrnalo bien*

Es veu que s'havia fet *gay*.

POL. —

Mª JESÚS. No m'ho hauria figurat mai, estava tal qual.

POL. Ens hauria de consolar, saber que la ruleta de la fortuna només està a mans de Déu.

Mª JESÚS. Tot i que sempre podem canviar de canal, suposo.

POL. —

Mª JESÚS. —

POL. Un bon cristià ha d'acceptar la providència.

Mª JESÚS. Sabies que molts homes s'enganyen a si mateixos i es passen la vida negant-se que són homosexuals?

El Josep Maria seria infeliç, si no pogués viure obertament amb la seva "malaltia".

Potser els homes que demanaven a les seves dones que els fessin una fel·lació, en realitat també vivien enganyant-se.

POL. Jo només dic que és una mutació genètica.

Però que no en tinguin la culpa no vol dir que s'hagin d'anar exhibint de la manera que avui ho fan.

Mª JESÚS. En el fons, una fel·lació pot fer-la tant una dona com un home, és com més democràtic.

POL. Que hi tenies gaire relació, amb ell, abans, perquè et

de saliva. Coloca el glande dentro de tu boca con cuidado de no introducirlo a demasiada profundidad, porque si te toca la campanilla te provocará arcadas. Procura hacer la caricia con los labios ligeramente apretados, para que los dientes permanezcan en el interior de éstos. Cuando notes que él está llegando, puedes acariciarle el frenillo con la lengua y a la vez presionar ligeramente sus testículos, puesto que estas caricias incrementarán su placer. Después de unos minutos, para y acarícialo otra zona del cuerpo.

Puede que te diga que sigas, pero no lo hagas. Recuerda que tú tienes el control de la situación, y su orgasmo está en tus manos. Cuando notes que pierde intensidad (presta atención a su respiración) vuelve a ponerlo dentro de tu boca al tiempo que aprietas los dos testículos con una mano, no muy fuerte pero con firmeza. Dile que te ponga la mano en la cabeza y guíe con sus movimientos, porque ahora le vas llevar al orgasmo más fantástico de su vida y necesitas saber cuál es su ritmo.

Es muy importante que conozcas al chico al cual realizas la felación. Si no lo conoces, no estaría de más la utilización del condón, pues siempre es posible la infección de alguna enfermedad de transmisión sexual conocida. Por suerte existen preservativos de

deixés anar sense motiu
que era homosexual?

sabores, de colors...

¿Qué tal si los pruebas?

Mª JESÚS. Algun cop t'hauria agradat demanar que et fes una mamada?

POL. En ma vida.

CONDÓ. ¡Pero por favor!

CONDÓ. Qué asco, ¿verdad?

CONDÓ. ¿Y a pelo?

CONDÓ. Con lo ricos que están cuando son de fresas con nata...

CONDÓ. O de bizcocho de arándanos...

CONDÓ. O de *peppermint*...

CONDÓ. Ay sí, de *peppermint*, que te deja el aliento tan fresco...

CONDÓ. O de canela,
si los tuyos son más bien
gustos de un cariz
tradicional...

*Baixant de la font del gat,
una noia, una noia.*

*Baixant de la font del gat,
una noia i un soldat.*

Pregunteu-li com se diu:

MARIETA, MARIETA!

Pregunteu-li com se diu:

MARIETA de l'ULL VIU!

CONDÓ. Canyella, *cinnamomum zeylanicum*.
La canyella està considerada un
dels millors afrodisíacs capaç
d'estimular el desig sexual. Es
recomana la canyella en cas de
problemes d'erecció causats per un
excés de relacions sexuals. Una
infusió de mitja culleradeta de
canyella en branca mòlta per got
d'aigua. Prendre'n dos gots al dia,
després d'esmorzar i de sopar. Seguir
el tractament durant quinze dies,
descansar-ne tres, i continuar amb
quinze dies més.

CONDONS. ¡No vayas a Montjuic sin un buen paquete
de condones!

POL. Doncs si aquest és l'horari protegit, imagina't de matinada.

Mª JESÚS. —

POL. Per molt que canviis, hi ha
sempre el mateix a tot
arreu.

Mª JESÚS. Si tinguéssim fills no els
permetries que miressin
aquestes coses, oi?

POL. Evidentment que no.

Mª JESÚS. Però no fan mal a ningú.

CONDÓ. *Sol, solet, vine'm a veure,
vine'm a veure.
Sol solet, vine'm a veure
que tinc fred.*

CONDÓ. *Si tens fred posa't la capa,
posa't la capa.
Si tens fred, posa't la capa
i el barret...*

CONDÓ. *Tu solet, vine'm a veure,
vine'm a veure!
Tu solet, vine'm a veure
i treu-me el fred!*

POL.	Maria Jesús, hem d'acceptar que no podrem tenir fills.	
M ^a JESÚS.	Avui en dia hi ha maneres...	
POL.	Ho deus dir de broma, espero.	
M ^a JESÚS.	—	
POL.	—	
M ^a JESÚS.	Creus que sense fills el nostre matrimoni tindrà el mateix sentit?	
POL.	Penso que en pot tenir més.	
M ^a JESÚS.	Acabes d'opinar el mateix que em va insinuar el Josep Maria quan ens vam veure.	CONDÓ. <i>El gai i la gallina estaven al balcó, la gallina s'adormia i el gai li fa un petó.</i>
POL.	Es deuria referir a una altra cosa.	CONDÓ. <i>Dolent, dolent! Què dirà la gent?</i>
M ^a JESÚS.	Em sembla que no.	CONDÓ. <i>Que diguin el que vulguin que jo ja estic content!</i>
POL.	Què vols dir?	
M ^a JESÚS.	Saps per què fa tants dies que no vaig amb les dones de la comunitat?	
POL.	L'últim cop va ser quan us va venir el marica aquell?	
M ^a JESÚS.	Perquè dubto.	CONDONS. <i>El Pinxo li va dir a en Panxo: vols que et punxi amb mon punxó? I en Panxo li va dir al Pinxo: punxa'm però fes-ho amb condó!</i>
POL.	—	
M ^a JESÚS.	—	
POL.	De mi?	
M ^a JESÚS.	De debò també creus que és pecat tenir fills en un laboratori?	
POL.	Un bon cristià ha de saber acceptar la providència.	CONDONS. <i>En Panxo li va dir al Pinxo: vols que et punxi amb mon punxó? I el Pinxo li va dir a en Panxo: punxa'm però fes-ho amb condó!</i>
M ^a JESÚS.	—	
	I callar.	
POL.	—	CONDÓ. <i>Les nenes maques al dematí s'alcen i Reguen, s'alcen i Reguen, les nenes maques al dematí s'alcen i Reguen el seu jaRdí.</i>
M ^a JESÚS.	Algun cop t'has tocat?	
POL.	Tocat?	
M ^a JESÚS.	—	CONDÓ. <i>Jo també Rego el meu hoRtet, Faves i pèsols, Faves i pèsols, jo també Rego el meu hoRtet, Faves i pèsols i juliveRt.</i>
POL.	Quin fàstic.	
M ^a JESÚS.	Per què, quin fàstic?	
POL.	Home...	

CONDONS. *JULIVERT MEU COM T'HAS QUEDAT!*
SENSE CAP FULLA!
SENSE CAP FULLA!
JULIVERT MEU COM T'HAS QUEDAT!
SENSE CAP FULLA I EL CAP PELAT!

— — —

2011

5-G

NIT DE REIS

Mª JESÚS. Kiko Argüello tenia vint-i-tres anys quan va rebre una inspiració de la Verge Maria cridant-lo a crear comunitats cristianes que seguissin el model de la sagrada família de Natzaret i visquessin en senzillesa, en humilitat i en lloança de Déu.

Una inspiració no significa una aparició.

Si ara algú es presentés explicant que ha tingut una aparició, la societat se li llançaria en tromba al damunt. Ens mostrariem tan reticents abans d'acceptar un Sant Antoni Abat o un Sant Pau, avui en dia. Potser perquè la tele fica el nas a tot arreu i de seguida en traurien un escàndol.

La tele o Internet, és igual.

Deformarien el missatge, que és el que acostumen a fer.

JOSEP Ma. Vint-i-tres anys, tenia?

Mª JESÚS. Igual que nosaltres.

JOSEP Ma. I ara quants en té, aquest bon senyor?

Mª JESÚS. Jo no m'hi he preocupat mai massa, per aquestes coses.

JOSEP Ma. —

Mª JESÚS. En Pol t'ho / sabria.

JOSEP Ma. Era curiositat, / simplement.

Mª JESÚS. Creu-me, Josep Maria, t'interesses molt més per mi preparant el sopar i planxant la roba, que amb preguntes que en realitat ni et van ni et vénen.

JOSEP Ma. D'alguna manera t'he de donar les gràcies.
Qui sap on hauria acabat anant a parar, si no.

Mª JESÚS. Me les dones igual quan m'abrades.

JOSEP Ma. Ara ja no et fa por que et passi el virus?

Mª JESÚS. El que em fa por és el que et pugui passar a tu.

JOSEP Ma. —

Mª JESÚS. —

JOSEP Ma. Doncs que viuré amb una malaltia crònica.
Y que igual me engordo un poco por la lipodistrofia, i que no em concediran mai una hipoteca perquè es veu que necessito una assegurança de vida i això demana una anàlisi de sang i ja sabem que significa, i que m'estaré un temps més o menys llarg sense feina.
Ah, i que hauré de follar sempre amb condó. D'això convindria que no me n'oblidés, oi?

Mª JESÚS. Em deixes fer-te una abraçada?

JOSEP Ma. I que moriré de vell, també. Sense néts, només faltaria, i feliç d'haver pogut viure en coherència i que no se m'endugués abans d'hora cap pesta ni cap flagell diví...

Mª JESÚS. —
Tinc una coseta per tu.

JOSEP Ma. Amor, només faltaria, que no et preparés el sopar o et planxés la roba.
Sóc marica, no?
T'aviso, Txus, que m'enfadaré, si veig que se t'oblida.
Pensaré que no se'm nota.

Mª JESÚS. També ets el meu convidat.

JOSEP Ma. Que no se'm nota que perdo oli?

Mª JESÚS. esclar que se't nota.

JOSEP Ma. Ah.
Pensava.

Mª JESÚS. Idiota...

JOSEP Ma. Més enllà de les dues setmanes, no estic gaire segur que un okupa pugui continuar amb el nom de «convidat».

Mª JESÚS. Que no vols obrir el regal?

JOSEP Ma. No sé per què ho has fet.

Mª JESÚS. Amb en Pol sempre ens donàvem els regals la nit de reis.
Així si teníem nens i els obrien l'endemà al matí, conservaríem igual... És igual, potser millor que ens esperem fins demà.

JOSEP Ma. Hm.

Mª JESÚS. —

JOSEP Ma. Així encara tindrè temps de passar per l'Opencor/

Mª JESÚS. Josep Maria.

JOSEP Ma. Què?

Mª JESÚS. No em vull quedar sola, al pis, a aquestes hores.

JOSEP Ma. Et fa por?

Mª JESÚS. De moment les parets no tremolen, però vés a saber.

JOSEP Ma. —
No sembla gaire vell, l'edifici.

Mª JESÚS. Era per l'AVE, era una broma.

JOSEP Ma. T'imagines que potser fa cinc anys que no celebros el Nadal?

Mª JESÚS. «El Nadal» et refereixes a «reis»?

JOSEP Ma. Ara em donaràs la tabarra amb això?

Mª JESÚS. Per mi és la part més fonamental de l'any, encara que també estiguis en / contra

JOSEP Ma. Només en contra de la monarquia, / estic.

Mª JESÚS. És el moment en què et trobes amb la gent que t'importa i comparteixes amb ells la felicitat d'haver acabat l'any junts.

JOSEP Ma. I això et fa sentir més segura.

Mª JESÚS. Tant de bo ho poguessis viure més o menys igual que /

JOSEP Ma. No crec.

Mª JESÚS. En part m'hauria agradat tenir fills per poder passar amb ells aquestes dates.

JOSEP Ma. —

Mª JESÚS. Suposo que sí, et fa sentir més segura.

JOSEP Ma. Juraria, amb vint-i-tres anys, amor, que encara et quedarà temps per tenir-los, només és qüestió de /

Mª JESÚS. Amb qui, amb tu?

JOSEP Ma. Déu proveirà...

Mª JESÚS. Idiota...

JOSEP Ma. Tot és qüestió de temps.
Darrerament sovint penso que potser és més maco que l'AVE passi sota la Sagrada Família.
Com una amenaça invisible.
Em sembla que la «bellesa» d'aquesta mona de pasqua gegant que tens davant de casa rau de fet en la incertesa que l'embolica.

Mª JESÚS. Cada nit reso perquè et curis, sabies?

JOSEP Ma. Potser és com més escaient anar tirant amb el VIH.
Perquè encara que tampoc sigui ben bé real, d'alguna forma no deixes de sentir que s'acaba.

Mª JESÚS. Sisplau no te'n riguis.

JOSEP Ma. Igual que és més maco parlar en català, perquè notes que és una llengua de porcellana que haurà de caure tard o d'hora.

Mª JESÚS. —

JOSEP Ma. No, no me'n ric.

Mª JESÚS. Llavors, també et posaràs un preservatiu a la llengua, ara, quan vulguis practicar sexe oral?

JOSEP Ma. Se'l posarà ell, en el seu cimbori.

Mª JESÚS. A mi em faria un fàstic...

JOSEP Ma. Fàstic no, però a la llarga sí que desitjaries esquinçar-lo.

Mª JESÚS. Ai calla...

JOSEP Ma. Amb les dents.

Mª JESÚS. Saps què?
Sempre m'havia pensat, abans, que la sida es transmetia de pares a fills.

JOSEP Ma. —
Veus?, aquesta és l'última cosa que ens preocupa, als gais.

Mª JESÚS. Què us poseu, d'acord tots, per ser estèrils, o què?

JOSEP Ma. —

Mª JESÚS. Per això estàs tant en contra /

JOSEP Ma. De debò, quin pal.

Mª JESÚS. Et deixo sense el regalet, si ho prefereixes.

JOSEP Ma. Txus, m'alegro molt d'haver passat aquests dies a casa teva.

Mª JESÚS. Mira, que en Pol m'abandonés, ho puc arribar a entendre. Però l'Omar...

JOSEP Ma. A tu t'havia promès que es quedaria aquí tota la vida.

Mª JESÚS. A tu no?

JOSEP Ma. Ni ganes.

Mª JESÚS. No m'enganyis.

JOSEP Ma. Un pes menys de sobre...

Mª JESÚS. —

JOSEP Ma. Per què t'hauria d'enganyar?

Mª JESÚS. De fet segurament no t'agradaria, el regal.

JOSEP Ma. Sense provar-ho, com ho sabrem?

Mª JESÚS. Així, tu no m'ho hauries promès, tampoc, que et quedaries aquí sempre?

JOSEP Ma. Jo?

Mai de la vida.

Mª JESÚS. —

JOSEP Ma. —

Mª JESÚS. Com t'ho fas per no tenir por?

JOSEP Ma. Deu ser una qüestió genètica.

Mª JESÚS. Tot és genètic, per als homosexuals...

JOSEP Ma. —

Tot, menys l'alegria.

Mª JESÚS. Idiota...

— — —

15 – M

DEMOCRÀCIA REAL

(Tirats pel terra, l'OMAR distressat d'esclau egipci i el POL de cortesana mora.)

(Juguen a gravar-se amb una càmera)

- OMAR. Realment avui qui ens representa és el poble africà.
- POL. Creus de veritat que aconseguiran res?
- OMAR. Són la nostra esperança.
- POL. Mira què ha passat aquí / sempre.
- OMAR. Sempre us heu de mirar el melic, els europeus.
- POL. El melic, només?
- OMAR. Rei, que no n'has tingut prou, encara?
- POL. Demà ens despertarem amb una ressaca...
- OMAR. *Lo dirás por ti, que los moros no bebemos.* Ni aigua, no bevem, amb tant de desert...
- POL. Negre o blanc?
- OMAR. *¿Eres insaciable, tú, eh?*
- POL. Et deixo triar però només perquè paris de queixar-te.
- OMAR. *Ay bueno pues tinto, si te me pones así, pero para ti ¿me oyes?, que yo no bebo que soy musulmán.*
- POL. Per un cop estarem d'acord moros i cristians.

OMAR. *De eso nada, monada.*

POL. Una mica em sento com un rebel.

OMAR. Per què, per haver deixat la dona, que pobreta era una nena mig drogoaddicta?

POL. En el fons la vostra lluita és com la meva.

OMAR. Si surts de l'armari t'he de dir que almenys podries entendre que el món no es limita a una bombolla de fusta.

POL. M'agrada quan t'enfades.

OMAR. Qui s'enfada?

POL. M'imagino aquells nens mediterranis fent-me la / revolució.

OMAR. A aquests nens africans *-porque, corazón, África del Norte también es África, que el Mediterráneo no lo es todo-* la vostra legitimació els la porta fluixa.

POL. Doncs potser els haurem de posar a to...

OMAR. La humanitat ja no és cristiana.

POL. És musulmana?

OMAR. És africana.

POL. Sí que anem endarrerits...

OMAR. *Y de mientras, vosotros calentitos y en casa y en todo caso alguna revuelta sexual,* que aquestes es poden provar cada any sense deixar d'anar de desenganyats per la vida i tan traumàtiques no són.

POL. Jo ho he deixat tot per tu.

OMAR. *Qué más querríais.*

POL. Jo et vull a tu.

OMAR. Perquè la revolució del món àrab et va obrir els ulls fa un parell de mesos, que si no què.

POL. És la revolució o és el món àrab, el que em va obrir els ulls fa un parell de mesos, AliBabá³⁵?

OMAR. *¿Sólo los Ojos, te abrió?*

POL. Si visc DESenganyat, he d'entendre que no m'enganyes amb un altre...

OMAR. *Abandona a su mujer por un maromo y se queda sin nada...*

POL. Aguantaré el que calgui mentre no profanis el nostre arbust.

OMAR. També el podríem obrir a la gent, que aquí sembla *que todo se tenga que reducir a la monogamia. ¿O se me pondría celosa mi putita de Babilonia?*

- POL. Les temptacions podem arribar a ser tiràniques, si ens posem /
- OMAR. Abans, aquesta plaça, tenia les plantes més espesses.
- POL. I això vol dir?
- OMAR. *Pues cariño, que se follaba mejor.*
- POL. Creus que ens haurà vist algú?
- OMAR. És tan *mono*, de vegades... Mentre et lligava els peus, *con lo del sacrificio*, no has notat una mà invisible que t'acaronava el cul entre les fulles?
- POL. Doncs ara que ho dius...
- OMAR. Però, de totes maneres, ja no és el que era, aquesta plaça. *Antes, bueno, antes...*
- POL. Ah sí? Estant amb el Josep Maria, algun cop / vas...?
- OMAR. L'han canviat molt.
Aviat semblarà la plaça Catalunya, ja t'avisó.
Hasta querían poner-le un monumento, mira qué te digo, para los maricones represaliados, un triangle rosa enorme me parece, algún concejal que perdería aquí su virginidad, después només es van quedar en les bones intencions, pots comptar.
- POL. Davant de la Sagrada Família, això?
- OMAR. *Lástima sólo que en un año ya quién se acordará, con la memoria que tiene este país...*
- POL. No t'hauria semblat una provocació innecessària posar una cosa així en aquesta plaça?
- OMAR. Totes les provocacions són necessàries.
- POL. Vols dir?
- OMAR. *Pensaba que éste era el mensaje de vuestra religión...*
- POL. Del consumisme?
- OMAR. *¿Del catalanismo, acaso?*
- POL. Catalunya sempre s'ha resistit a acceptar la naturalesa humana...
- OMAR. *Si yo fuera cristiano, me encantaría esa idea de que Dios vino al mundo para traernos el escándalo.*
- POL. *Como una vedette del Paral·lel, no te joroba.*
- OMAR. Per mi, mentre trobés la forma d'escandalitzar-me...
- POL. Doncs es podria haver encarnat en una dona. Potser...

OMAR. Què insinues?

POL. Jo insinuo el que tu vulguis...

OMAR. *Mi niño, no insinúes tanto y aviam quan m'escandalitzes d'una vegada.*

POL. Els revolucionaris a Egipte també deuen cardar en arbustos com aquest? Què et sembla? O ho fan a cel obert?

OMAR. Els europeus us masturbeu amb un pacifisme imperialista, això és el que em sembla. *Con dos mitos de pacotilla que no se aguantan ni con pinzas ni con superglú.*

POL. M'excita tant que em parlis de política quan et tinc vestit així...

OMAR. *El fin de la Historia* per la caiguda del Comunisme i els seus murs, amb aquesta decepció crònica *que os ayuda a creer que las aguas por fin se han calmado un poquitín...*

POL. Sincerament, *las mías aún siguen bastante revueltas.*

OMAR. *Y sobre todo* aquesta mena de manament *de la sinceridad total*, per intentar viure en pau també però amb vosaltres mateixos.

POL. Jo els maricons filòsofs, si només se'm posen metafísics...

OMAR. Ai, el meu nen mimat, *déjame que te dé un beso...*

POL. *¿No prefieres otro vaso?*

OMAR. Vull fets, no paraules.

POL. Encara no ens ha sortit el pa amb oli...

OMAR. *¿Y para qué quieres tú el pan con aceite, picarón?*

POL. Que no tens gana?

OMAR. Quina hora deu ser?

POL. Em tocava a mi llençar els daus.

OMAR. Intenta no fer més soroll, per favor, que ahir se'm van queixar els veïns.

POL. Silenci absolut.

Només se sent el vent. Àfrica, el desert. Calor. Molta calor. Xafogor. Darrere aquesta duna, hi ha un oasi. O és un miratge, potser?

Un anacoreta? Ui, ve cap a mi...

OMAR. *¿Y tú eres mi tentación, en este desierto?*

POL. Sóc LES teves temptacions.

OMAR. *Pues me tendré que resistir, entonces...*

— — —

15 - J

L'ESCENA DE LLIT

(Asseguts al llit, el JOSEP Ma. sense samarreta i la Mª JESÚS en negligé)

- Mª JESÚS. I s'estaven allà tots, des del primer fins a l'últim. I sabien el meu nom.
- JOSEP Ma. Hm.
- Mª JESÚS. Imagina't.
- JOSEP Ma. —
- Mª JESÚS. —
- JOSEP Ma. En canvi després et sembla insuportable el dia que has d'assumir que no et mirarà ningú ni quan la caguis. Que no hi ha cap càmera pendent de tu per fer-te un primer pla cada vegada que sospires.
- Mª JESÚS. Parlo de coses més concretes, ara. Somriures. Ulls maquillats. Comentaris en veu baixa. Més tard tot es fa fum però sempre et queda la sensació /
- JOSEP Ma. El que vull dir és que ni mon germà ni ma mare ni mon pare m'estaven veient plorar en aquells lavabos de merda.
- Mª JESÚS. Perdona.
- JOSEP Ma. Això és tot el que volia dir.
- Mª JESÚS. —
- JOSEP Ma. Però de fet només era per plaer, també, plorava per plaer.

Mª JESÚS. Sigui com sigui la vida continua, no? Irrefrenable. Encara que hi hagi parts de tu que es trenquin i vagin a la deriva en paral·lel amb la resta.

JOSEP Ma. Sí.
Saps?, / quan vaig

Mª JESÚS. Com a molt amb sort es tornaran a creuar a l'infinit, vés a saber.

JOSEP Ma. —

Mª JESÚS. I / encara.

JOSEP Ma. Quan vaig descobrir que era seropositiu, ja no vaig plorar.
Hem d'aprendre la solitud tot i que no ens serveixi de res.

Mª JESÚS. Per favor obre les cortines.

JOSEP Ma. Potser m'hauria de vestir.

Mª JESÚS. Encara no, sisplau.

JOSEP Ma. Com vulguis, tu manes.

Mª JESÚS. Jo mano.

JOSEP Ma. Segurament no ha sigut una bona idea.

PALETA. Què? Follen o no fallen?

PALETA. Dóna'ls temps, no s'han tret ni els mitjons.

Mª JESÚS. En realitat no sé si m'acabo de fer la idea del que deu significar tenir un fill, imagina't que després no el vull.

JOSEP Ma. —

Mª JESÚS. Et penses que no em fa por contagiar-me?

PALETA. A aquest pas no fallen ni demà.

JOSEP Ma. És ridícul, tot plegat.
Deixant de banda que a més a més s'ha de tractar, l'esperma.

Mª JESÚS. Ja ho sé, que s'ha de / tractar.

JOSEP Ma. T'hauria passat el virus. No té cap mena de sentit, / això.

Mª JESÚS. No tindrè un fill en un laboratori.

JOSEP Ma. Per què no t'esperes un temps? Cony, què són vint-i-tres anys?

Mª JESÚS. Pots obrir la finestra?

JOSEP Ma. Jo si vols vaig a la clínica, em foto una palla i ens en oblidem. Però això ho pot fer qualsevol altre.

Mª JESÚS. Oblida-ho, per favor.

PALETA. Almenys el paio de moment ja comença a trempar.

Mª JESÚS. Ha sigut un error.

JOSEP Ma. —

Mª JESÚS. Josep Maria...

JOSEP Ma. Tant costa d'entendre, que no vull tenir fills?

PALETA. Sí, però no sé què esperen.

JOSEP Ma. Que sóc homosexual?

Mª JESÚS. La meua vida, l'he anat arrossegant com una bola de neu i / ara...

JOSEP Ma. Mira, em sap greu però les boles de neu no som úniques.

PALETA. Deuen estar amb els preliminars.

PALETA. Doncs sí que s'ho passen bé.

JOSEP Ma. Tothom és de la mateixa matèria orgànica en descomposició que la resta, per molt que costi acceptar-ho.

Mª JESÚS. No sabia que tinguessis un germà.

JOSEP Ma. Hi ha coses... íntimes.

Mª JESÚS. —

JOSEP Ma. No pretendràs saber-ho tot.

Mª JESÚS. M'enfado perquè ho entenc, no perquè no ho entengui.

PALETA. Ara ell marxa.

PALETA. Va a buscar els condons.

PALETA. Ja era hora.

JOSEP Ma. Pots fer-me el puto favor d'explicar-me què és això?

PALETA. Ha portat Viagra.

Mª JESÚS. Pregunta'm per què.

PALETA. Tan jovenet i ja tan gastat.

PALETA. Qui ho havia de dir.

JOSEP Ma. Txus, què és això?

Mª JESÚS. Lofepamina.

JOSEP Ma. Es pot saber què cony vols?

Mª JESÚS. —
Vull tenir un fill.

JOSEP Ma. Doncs amb mi no hi comptis, no és tan difícil.

Mª JESÚS. Vull decidir alguna cosa d'una vegada.

JOSEP Ma. Pots decidir per tu, però no pels altres.

Mª JESÚS. —

JOSEP Ma. —

Mª JESÚS. Tu creus?

JOSEP Ma. Perdona.

Mª JESÚS. esclar.

JOSEP Ma. M'ho vols explicar, què és això?

Mª JESÚS. Hi ha coses... íntimes.
Són antidepressius.

JOSEP Ma. —
Et volia donar les gràcies pel regal.

Mª JESÚS. Al juny?

JOSEP Ma. Al principi no ho vaig entendre.

Mª JESÚS. Però m'has de prometre que es quedarà entre els dos.

JOSEP Ma. Serà el nostre secret.

Mª JESÚS. Si vols, et deixo que / m'abracis.

JOSEP Ma. Et sembla que podràs apanyar-te sola, a partir d'ara?
Segur que ho pots intentar sense pastilles.

Mª JESÚS. I tu on aniràs?

JOSEP Ma. Potser passo per casa, a saludar.

Mª JESÚS. —

JOSEP Ma. —

Mª JESÚS. Al final / sí?

JOSEP Ma. Era una broma era una broma. No pateixis ja m'espavilaré.

— — —

11 - S

M'HAS D'ESCOLTAR

Mª JESÚS. No ens coneixem
ni cal que ho fem.
M'has d'escoltar. Després
després me'n vaig
i cadascú continua amb la seva vida.
Jo era l'única que seguia allà, adolorida,
al seu costat, i plorava.
No t'imagines la creu que significa que t'abandonin,
no t'ho pots imaginar
fins que
t'abandona la persona que t'havia complementat
durant el teu últim temps,
que és l'únic temps que compta,
perquè és el que has dedicat a
construir-te com ets ara
i és el que testimoniava els èxits i fracassos
o almenys volies creure
que eren els teus èxits i fracassos,
però només ho són mentre els pots
corroborar
amb algú altre que pensaves

que formava part de tu
i del que t'estaves construint.

Algú que creies que era un dels pilars més segurs
que tenies,
mentre tu no sabies on trobar-te.
Però resulta que té una llibertat
evidentment
que et recorda el mur entre tu i els altres
i t'imposa altres fronteres internes
dintre teu
que ja no et desorienten
perquè senzillament t'ensorres
i l'únic sentit possible és el de la caiguda.

Vols comprar-te un pis,
t'hipoteques,
treballes només per pagar un futur que arribarà algun dia,
i de cop t'embarquen la casa,
t'expliquen que el bé comú
s'ha d'acceptar i s'ha d'entendre,
i esclar el problema és teu,
ja se saben, aquestes coses,
encara que no ho haguessis volgut veure,
encara que el bé comú acostumi a ser particular.

No ploraries, tu, si el veiessis patint així,
aguantant-s'ho tot en silenci?
Llavors plores amb una ànsia
que t'endolceix les llàgrimes
perquè no saps què dir, no pots dir res,
però almenys tens la il·lusió
que el dolor encara es pot compartir.

He vingut només a dir-te això.
Ho havies de saber,
perquè t'estic parlant de la mort
i la mort sí que és un porta que tenim tots
en comú, per molt
que mentre no estàs malalt
et pugui semblar que la teva voluntat,
la teva inseguretats,
no hi tenen res a veure.

Si has de carregar amb la mort a sobre
quan es tracta d'una malaltia,
si necessites una resposta

quan Déu no te la dóna,
els altres poden parlar per Ell,
actuar encara de contraforts.

Però tu has de parlar per tu
i per això acabes callant
i fent orelles sordes
mentre la sortida del túnel s'allunya
i el dolor s'apropa,
et toca
i juga amb tu
i acaba prenent la forma dels altres.

— — —

1-D

DIA MUNDIAL DE LA LLUITA CONTRA LA SIDA

(L'OMAR i el POL, transvestits.)

POL. Avui és un dia trist i per això us hem reunit aquí.
Se'm sent bé? Sí?

OMAR. Volíem cobrir una de les torres amb un preservatiu negre gegant per donar-hi més pes, però no ens han deixat...

POL. Jo de joveneta tenia un xicot
que es deia Josemari. Un homenot, fort, ceapat,
català,
però que semblava un castellà d'aquells peluts
que aquí no se'n solen trobar.
Ho dic perquè els altres catalans que he conegut
o eren d'importació
o eren barbamecs,
tot i que sempre algú hi haurà que em contradigui.

OMAR. Faltaria més.

POL. Començant pel Josemari,
que era tan pelut
que el dia que es va depilar
per mi,
perquè jo l'hi vaig demanar i ell sempre m'obeïa en tot...

OMAR. *Me lo puedo imaginar...*

POL. i si algú vol malpensar, benvingut sigui,
 doncs aquell dia va perdre tres quilos de cop
 amb l'esquilada que li vaig fer.

OMAR. *Y luego, otra cosa que le harías..*

POL. El Josemari i jo ens enteníem molt bé,
 sobretot al llit.
 Sempre fèiem una coseta que hi ha gent que en diu

OMAR. l'amor.

POL. Si no t'agrada, t'hi poses fulles

OMAR. o les trepitges.

POL. Però ara el Josemari ja no hi és.
 Una nit se me'n va anar amb un marroquí sobrenatural,
 cosa que a mi
 em sembla
 fantàstic,
 fins i tot crec que m'agafaria una miconna d'enveja
 si no tingués aquest tros de moro, ara,
 fent-me companyia cada nit..

OMAR. Ho diu per mi, que en privat sóc mig àrab.

POL. I tant el va impressionar el marroquí,
 que el Josemari es va oblidar d'embolicar-se el *gusanito*.

OMAR. I pataplat.

POL. Relliscada.

OMAR. Va enxampar el VIH,

POL. I es veu que se li va complicar,
 així que pel que sembla també tenia la sida,
 i tard o d'hora se me'n va anar
 sense dir ni adéu.

OMAR. *Ay pero qué triste, por favor.*

POL. Aquests drames són menys habituals que anys enrere.

OMAR. Gràcies a déu normalment et prens una pastilla al matí i te n'oblides,
 óveritat?

JOSEPMa. Com jo, que estic de puta mare.

OMAR. Però no podem abaixar la guàrdia.

POL. O passa el que passa.

OMAR. *Que bufona, cuando se pone triste. Cielo, no llores.*

POL. *Es que me emociono.*

OMAR. És tan cuca, me la menjaria a queixaladetes.

POL. *No puedo hacer nada por Josemari.*

OMAR. *Tenemos que pensar en el futuro.*

POL. Gràcies a tots per haver vingut.
A tots i a totes.
Avui us hem reunit aquí pel Josemari.
Per recordar.
Per no oblidar mai.

OMAR. Jo que ni recordo on he fotut els calçotets quan em despullo a casa d'un desconegut...

POL. I també t'oblides les fundes de protecció?

OMAR. *¿Uy, pero qué me estás contando? Será que tú no lo sabes, tontorróna.*

POL. *Ya decía yo que cada día tenías un sabor distinto...*

OMAR. Doncs això.

POL. El virus de la sida afecta cada any trenta-tres milions de persones a tot el món, la qual cosa significa / que

OMAR. I això que en són uns quants, que moren cada any.

POL. Només a l'Àfrica sis mil cinc-cents al dia.

OMAR. *Que se dice pronto.*

POL. Sis mil cinc-cents.

OMAR. Al dia.

POL. Per cada malalt que mor, hi segueix havent un nou seropositiu que desenvolupa la malaltia.

OMAR. *Y no todos son maricones, que la mayoría son hetero o eso dicen...*

POL. Però a pesar de la gravetat,
a pesar
que no deixa de ser
una matèria si més no
feixuga,
hem de ser força optimistes.

OMAR. Els contagis es poden prevenir, oi?

POL. Per això aquest u de desembre hem sortit al carrer.

OMAR. És el dia mundial de la lluita contra la sida.

POL. Avui farà trenta anys que es va detectar el primer malalt.

OMAR. *Cómo pasa el tiempo, por dios.*

POL. Avui cridarem la nostra ràbia que ja fa massa temps que duem callada i tothom ens ha d'escoltar.

En memòria del Josemari, amics i amigues, farem ara un minut de silenci.

Ell serà per a nosaltres totes les víctimes invisibles que ens amaguen aquests darrers trenta anys.

OMAR. —

I quan acabem aquest minut de silenci,
per si de cas algú no se n'ha assabentat,
li dediqueu un aplaudiment. D'acord?

Perquè la teva mort, Josemari,
ha de tindre un sentit,
i vull que feu un gran aplaudiment
per ell,
o per ells,
o per nosaltres.

I si no, doncs el feu per mi
y algo es algo.

EL PÚBLIC. —————

FOSCOR